

10. szám
2013. június

Nyugat-Európa Kelet-Európáért – Érd, 2013. április 25.–28. Nyugat-európai magyarság a felvidéki autonómia mellett

A felvidéki Pro Kalondiensis Polgári Társulás civil szervezet meghívására – az Európai Bizottság „Europe for Citizens” programja keretében – Érden tanácskoztak az észt-, finn-, svéd-, cseh-, németországi, angliai, dániai és hollandiai magyar szervezetek, valamint szlovákiai civil szervezetek a felvidéki autonómiáról.

„Mi, felvidéki magyarok, nem vagyunk kevesebbek, mint a skótok vagy a katalánok, mint Európa más nemzeti kisebbségei. Hogy otthon érezhessük magunkat a szülőföldünkön, ahhoz szükség van az európai tapasztalatok megismerésére, s a nyugat-európai magyar szervezetek ebben vannak segítségünkre” – mondta a konferencián Papp Sándor, a civil szervezet elnöke.

Haraszi Attila, a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium nemzetpolitikáért felelős államtitkárságának főosztályvezetője a határon túli magyarok önszerveződéseinek fontosságára, öngondoskodó képességére hívta fel a figyelmet. A külföldi magyar közösségeknek érzniük kell a magyar állam támogatását, de képesnek kell lenniük arra, hogy megszervezzék önmagukat. Emlékeztetett arra, hogy a magyar kormány a kisebbségi jogvédő intézet révén jogi támogatást nyújt a határon túliaknak.

Szilágyi Szabolcs, a németországi magyar szervezeteket egyesítő tömörítő szövetség, a BUOD képviselőjében a konferencián kifejtette: „a felvidéki, és általában a kárpát-medencei magyarság helyzetének rendezésében kulcsszerepe van az autonómiának, a nemzeti önrendelkezésnek”.

A BUOD képviselőjében: Harsay Gy., Baczur M., Szilágyi Sz., Friedrich A.

A „Nyugat-Európa Kelet-Európáért” programot lezáró konferencián Papp Sándor főszervező az ún. Kalondai Kezdeményezést ismertette, aminek célja a nógrádi magyarság érdekében egy szakértői csoport felállítása, azaz a közös tevékenység folytatása.

Az együttműködési nyilatkozatot április 27-én a magyar Országgyűlés épületében ünnepélyes keretek közt írták alá a szervezetek képviselői. Ezután dr. Kelemen András, külpolitikai főtanácsadó vezetésével az Országházat tekintették meg a konferencia résztvevői.

Végül a delegáció az érdi Magyar Földrajzi Múzeumban tett látogatást. Dr. Kubassek János múzeumigazgató ebben az időben németországi előadói körúton volt különböző egyesületeknél. Így a múzeum munkatársa, Vernyik Pál kalauzolt

bennünket. Teljesen el voltunk ragadtatva Vernyik Pál szakmai tudásától. Nem tudtunk volna olyat kérdezni tőle, amire nem tudott volna válaszolni. Megkérdeztem tőle, hogy a sok híres utazó közül melyiknek az útvonalat járta már végig. Kiderült, hogy egyiket sem. Pedig megérdemelne! Talán dr. Kubassek János igazgató megtalálja a módját, hogy jutalomként egy „felfedező útra” elküldje.

Baczur Magdolna

Dr. Kelemen András, külpolitikai főtanácsadó:

Megkapván Veress László kabinetfőnöktől a meghívót a mai rendezvényre, eltűntöm a címen: igen, valóban meg kellene hirdetni, hogy Nyugat-Európa tegyen valamit a kontinens keleti feléért. Mert a fanyűvő orkánként újabb és újabb országot elsodró nagy európai válság közepette csupán azt látjuk, hogy egymást okolja Észak és Dél, Nyugat és Kelet. Európa boldogabbik fele így szól: „Fizessetek ostobaságokért! Csak akkor segítünk, ha mindeneteket ideadjátok!” S a fejletlenebb országok népe erre így válaszol: „Eddig is ezt tettük. Folyton úgy segítettetek, hogy ti lettetek gazdagabbak.”

De az önzés nem csak a nagypolitikában úr. Magyarországon évtizedek óta azt hallom, hogy kötelességünk segíteni a határainkon kívülre került testvéreinken. Be is terveznek a költségvetésbe ilyen részt. Körülbelül minden ezer forintból 1 forintot. Valljuk be, nem nagy segítség ez. Alalmizsna ahhoz képest, amit túlparton élő magyarok tesznek hozzá a magyar országlakosok életéhez. Erről is kellene egyszer már beszélni! A rendszerváltozás táján például az áttelepülő orvosok mentették meg a magyarországi egészségügyi alapellátást... S ki gondolta már végig, hogy mit köszönhet Magyarország annak a ténynek, hogy bevándorlóinak nagy része nem idegen?! Úgyhogy érdemes azon egy kicsit elgondolkozni, hogy ki segít kicsodán?! S hogy a keresztény felebarátiság éppen úgy működik, hogy ha segítünk máson, magamon is segítettem.

Dr. Kelemen A., Papp S., Urbán Á.

A tanácskozás címét, a „regionális és szektorális stratégiákat” pedig nem tudom másként értelmezni, mint egymásra utaltságunk felismerését. Ahogy a kenyér elszárad, ha lefejtjük a héját, úgy tartozunk össze mindnyájan, a határok egyik és másik oldalán. És ennek felismerése adhatja csak azt az erőt, ami legyőzi a csüggedést, azt a jelenséget, amit a felvidéki Haut Zoltán úgy fest le, hogy

„... búsulnak a bércek felvidék felett,
Szomorú szemük szinte délre nézni fél...!” (Üzenet a felvidéki hegyeknek)

Ha 2004. december 5-re gondolunk, azt mondhatjuk: így van. S ha arra gondolunk, hogy a magyar állampolgárság megteremtett lehetőségére milyen megtorlás érkezett válaszul, akkor is.

Am ha arra gondolunk, hogy nemrég, március 10-én, a székely szabadság napján Románia szívében 30.000 ember tüntetett méltósággal az önrendelkezés mellett, akkor érezhetjük az erőt az induló polgári kezdeményezés mögött. S amikor a közigazgatásban is megjelenő összetartozásért küzdenek Székelyföldön, annak az 1996-ban Felvidéken durván szétdarabolt magyarság számára is fontos üzenete van. Ha pedig Nyugat-Európa számos autonómiájára tekintünk, elmondhatjuk, hogy bizony tehet valamit Nyugat-Európa a földrész keletebbre eső részeiért. De ebben csak mi lehetünk a kovász. Hogyan? Babitsot idézve: „Erős igazsággal az erőszak ellen.”

BESZÁMOLÓK TAGEGYESÜLETEINK RENDEZVÉNYEIRŐL

HANNOVERI MAGYAR EGYESÜLET – Magyarul szólt az angyali üdvözet a hannoveri karácsonyon

Hannoverben már novemberben beköszöntött a téli ünnepekre való lázas készülődés. A vasárnaponként tartott Ovi-Suliban a gyerekek a karácsonyi műsorra készültek, kicsik és még kisebbek az anyukákkal karácsonyi kekszet sütöttek, ünnepi mécesstartók, karácsonyi papírhópelyhek készültek, a nagymamák Luca-napi ünnepéről meséltek. Nagy volt a készülődés, hiszen idén a szokásosnál is korábban tartottuk közös karácsonyi ünnepségünket, 2012-ben december 9-én ünnepelte a hannoveri magyar közösség a karácsonyt. Minden ünnepi fényben pompázott, a gyerekek ünnepi lázban égtek, és izgatott várakozással gyakorolták üdvözlő

dalukat a Mikulásnak. Vajon eljön a Mikulás? – kérdezték egymástól. Hiszen írtunk neki levelet, kidíszítettük, megírtuk, mikorra várjuk, és postára is adtuk, biztosan eljön! – biztatták a kicsiket a nagyobbak.

A Hannoveri Magyar Egyesület és a Hannoveri Magyar Református Közösség közös támogatásával egész évben működő magyar vasárnapi Ovi-Suli ajándékozta meg a résztvevőket karácsonyi betlehemes és mikulásváró műsorral. A gyermekek csilingelő hangon énekelve, kezükben pislákoló méces tartva vonultak be a „Kis karácsony, nagy karácsony” című dalra a református templomba, ezután következett a betlehemes játék sok szép énekkel és verssel. A műsor végén a nézőket saját készítésű mézes keksszel kínálta a fiatalság. De ekkor még korántsem volt vége az ünnepnek, elérkezett a gyermekek számára a legizgalmasabb rész. Meglepetés-mese íródott nekik Marciról, egy kisfiúról, aki elhatározta, december 5-én éjjel addig nem hajtja álomra fejét, míg nem találkozott a Mikulással. Együtt izgultunk Marcival, mikor az utolsó pillanatban eszébe jutott, hogy idén elfelejtett levelet írni a

személyesen adhassa át nekik a jó szívvel készített ajándékokat. Voltak, akik dallal köszöntötték és voltak, akik rajzzal készültek a Mikulás fogadására. Biztosan egészen Magyarországról érkezett, hiszen volt ott szaloncukor, dió, rénszarvas, puttynya rejtett piros alma, mikulás témájú foglalkoztató füzetecske és még sokféle finomság. Meg is érdemelték a szorgos gyerekek, hiszen kitartóan és lelkesen tanulták és gyakorolták karácsonyi szerepüket, végül egy közös dallal elbúcsúztunk a Mikulástól és kértük, jöjjön el hozzánk jövőre is. Nézőink nagy tapsal köszöntötték az Ovi-Sulisokat, akik kipirult arccal, lelkesen bontogatták a kis piros csomagokat.

Jókuti Andrea és Sajti-Kollár Andrea,
Hannover

BRUNSZVIK – Farsang a berlini Magyar Nagykövetségen

2013. január 25-én került megrendezésre az ez évi, immáron hagyományosnak mondható farsang a Brunszvik Társaság szervezésében. A berlini Magyar Nagykövetség támogatását élveztük a helyszín biztosításában (köszönet érte!).

Aznap már 14 órától lázasan folytak az előkészületek: a büfé, a rendezvényterem és az előtér berendezése, feldíszítése.

16 órától kezdődhetett a mulatság! A farsangra több mint 160 vendég érkezett, kicsik és nagyok egyaránt. A kezdeti gyülekezést, falatozást, készülődést és arcfestést a jelmezes felvonulás követte, majd körjátékok és ügyességi-, táncos vetélkedők fokozták a hangulatot, a kisebb és nagyobb gyermekek örömeire.

Az est lezárása volt a táncház, magyar népzenei, hegedű és koboz kísérettel elevenedtek meg az ismert gyermekdalok. Egy hatalmas nagy kígyó tekergett a követség rendezvénytermében (Tekeredik a kígyó...), ami hamarosan gözössé alakult és zakatolt Kanizsára (Megy a gözös...). A mellékelt képeken is láthatóan délután jó hangulatban telt, kellemes légkörben szórakozhattak együtt gyerekek és szüleik. A rendezvény teljes ideje alatt tudtak a megéhezett és megszomjazott vendégek a büfében enni-inni.

Ezúton szeretném megköszönni a BUOD támogatását a rendezvény szervezésében!

Pein Gabriella, elnök, Berlin

CSODAORSZÁG – Mikulás-ünnepség

A támogatást ez évben egyrészt ismét a Mikulás-ünnepségre (ajándékcsoomagok készítése), valamint diafilmek, játékok és magyar nyelvű könyvek megvásárlására kértük, amelyekkel szeretnénk a gyerekklub kínálatát színesíteni.

Ünnepségünket 2012. december 7-én tartottuk az óvodásainknak.

Az ünnepség nagyon jól zajlott le. A gyerekek énekkel, verssel készültek és ezekkel jártak a Mikulás kedvébe. A gyerekek nagyon lelkesen énekeltek együtt, felelevenítve a szép magyar adventi és Mikulás-énekeket. Öröm volt hallani és látni, hogy az óvó néni segítségével milyen jól felkészülve adták elő a betanult dalokat.

Ezután persze nem maradhatott el a várva várt jutalom: A Mikulás zsákja sok kis piros csomagot rejtgetett és minden gyerek megkapta a saját névre szóló zsákocskáját, benne édességgel, mandarinnal, dióval és mogyoróval. A Mikulás az átadáskor minden gyermekhez szólt néhány kedves szót.

A 2009-ben ajándékba kapott diavetítőt a pénteki ovis csoport továbbra is nagy becsben tartja és sokat használja. Ezért is örültünk, hogy a diafilmállományt ismét bővíteni tudtuk. A meseolvasás szintén elmaradhatatlan része a gyerekklub foglalkozásainak és az új könyvekkel szintén nagy örömet tudunk szerezni a gyerekeknek.

Ezúton köszönjük meg a BUOD-támogatást!

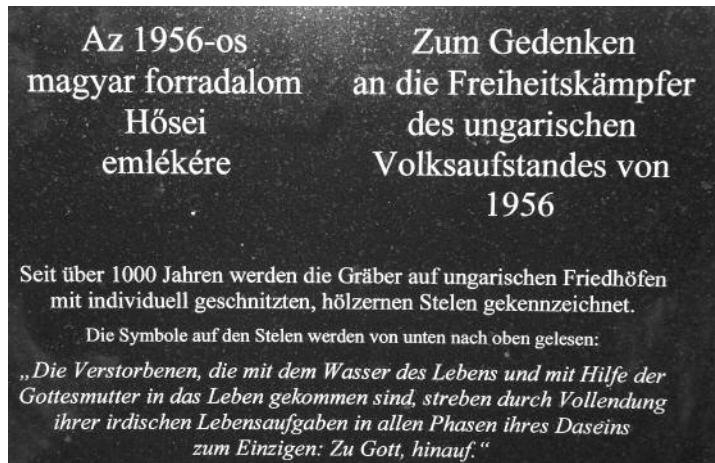
Hanzely Mária,
Frankfurt

BESZÁMOLÓK TAGEGYESÜLETEINK RENDEZVÉNYEIRŐL

56-OS HAGYOMÁNYŐRZŐ TÁRSASÁG MAJNA-FRANKFRUT Hírek Majna-Frankfurtból

A németországi magyar emlékhelyek közé tartozik a St. Raphael templom mellett elhelyezett 56-os kopjafa. 2012 októberében a faház mellől áthelyeztük a belső tágas udvarba. A nyáron felújítottuk, és a kopjafa ma régi fényében tündököl. Mivel az új helyen sokan elmennek mellette, egy kétnyelvű szöveggel ellátott fekete gránit táblát formáltattunk, amely egy köoszlopra van erősítve. A tábla szövege a következő:

FRANKFURTI MAGYAR KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG Frankfurti Magyar Bál és Táncház 2013-ban

Február 2-án a barlangjából előbújó medve nem látta meg saját árnyékát a budapesti állatkerben, így a népi hagyomány szerint a tél nem tart már sokáig. A medve szombatán akár Frankfurtban is jóslhatott volna. Szerencsére az időjárás még így is kedvezett az e napon megrendezésre került Frankfurti Magyar Bál és Táncház összejövetelére, mely a Frankfurti Magyar Katolikus Egyházközség szokásos évi farsangi rendezvénye.

A bál, mint minden évben, játékonysági célokat szolgál; tiszta bevételével rászoruló diákokat és közösségeket támogat.

Az esti program alapján a „Rezeda” népi táncgyűjtés tartott nagyszerű bemutatót. A kisteremben a „Varázskör” zenészei, a nagyteremben pedig az „Asterix” zenekar gondoskodott báli hangulatról és pezsgő ritmusról. A cserkész-tombola értékes nyereménytárgyaival a bál elmaradhatatlan eseménye és szerencsét próbáló lehetősége volt. A bál vonzóan hat nemcsak a fiatalokra, hanem az idősebb korosztályra is, hiszen egy jó alkalom a meglévő kapcsolatok ápolására, új kapcsolatok létrehozására és tapasztalatcserére.

Sokak véleménye szerint a bál jól sikerült és még a záróra előtt hajnali 4-kor többen szerettek volna tovább farsangolni.

Stolmár Ede, a Frankfurti Magyar Katolikus Egyházközség Tanácsa elnöke

Október 28-án név szerint emlékeztünk halottainkra is. Az elmúlt 56 esztendőben összesen 57 testvérünk költözött az égi Hazába. Ez megfelel kb. egy kis falu temetőjének. Azonban – mint azt a karácsonyi ünnepségünkön megfigyelhettük – sohasem volt annyi 10 éven aluli gyermekünk, mint ma... Tehát élünk és maradunk.

A 84. sz. Lehel Vezér cserkészcsapatunk 40 éves, alakulása óta minden karácsonyi ünnepségen bemutat egy pástorjátékot. A 250 fős közönség nagy tapsal köszönte meg az előadást! Először lépett fel az Ovodás Bibliacsoporth!

Sokan nem tudják, hogy a Katolikus Magyar Egyházközségünk a Rajna-Majna térségben 5 misézőhelyen (Frankfurt, Darmstadt, Mainz, Wiesbaden, Gießen) szolgálja a magyar híveket. Értesítőnk kiküldött példányszáma 850 db. Magyar Protestáns Gyülekezet is munkálkodik térségünkben.

Egyházközségünk értesítője tükörképe térségünk magyar életének. Hírt adunk térségünk 16 magyar csoportjáról, egyesületéről: Lehel Vezér Frankfurt és Bethlen Gábor Mainz cserkészcsapatok, Rezeda táncszegyes (felnőttek- és az aprók csoportja) Frankfurt, Biblia-Kör, Filmklub, DUG – Német-Magyar Társaság, Csodaország Klub, Magyar ének-zenei és nyelvi csoportok gyerekeknek Frankfurt, 56-os Hagyományörző Társaság Frankfurt, Lingua Hungarica Lehrerverein Frankfurt (szombati oktatás), Társastánc-csoport Frankfurt, Vajdasági Magyarok Németországi Szövetsége Frankfurt, Magyar gyermekcsoport Groß-Zimmern, Danubius Sprach- und Kulturverein Darmstadt, Mainzi Kultúrkör.

Csapatunk jelmondata: „Nyelvében él a nemzet!” (Széchenyi István)

id. Klement Kornél, Frankfurt

EHINGENI KÖNYVTÁR MAGYAR IRODALOM NÉMET NYELVEN Magyar írók németül - Kiállítás Egerben

Az EHINGENI Könyvtárban található gyűjtemény több mint 100 darabját bemutató kiállítást dr. Hans Wolf Brzoska és Gudrun Brzoska hozta el Eger városába. A kiállítást dr. Ódor László, a Stuttgarter Magyar Intézet igazgatója nyitotta meg az Agria Universitas Egyesület Egerben, a Kertész út 3. alatt található székházában. A rendezvényen jelen volt a város alpolgármestere, Saárossy Kinga, Frank Spengler, a Konrad Adenauer Alapítvány magyarországi intézetének vezetője, dr. Verők Attila, az Eszterházy Károly Főiskola Tanárképzési és Tudástechnológia Karának dékánhelyettese, illetve dr. Horváth Ágnes, a kiállításnak helyet adó egyesület elnöke is. Szintén részt vettek a megnyitón a város középiskoláiból érkezett tanulók, akik a német nyelvet szeretnék elsajátítani. Gudrun Brzoska bemutatta nemrég megjelent könyvét, melynek címe „Schriftstellerinnen mit ungarischen Wurzeln”, amely egyedülálló ebben a témában. A hivatalos megnyitó után az egybegyűlt érdeklődők közvetlen beszélgetések során ismerkedhettek a kiállítás szervezőivel. Az eseményről beszámolt mind a helyi, mind az országos sajtó. A szervezésben kiemelkedő segítséget nyújtott az egri Forrás Gyermek-Szabadidőközpont és a Dobó István Vármúzeum is.

Jászberényi Máttyás Áron, Eger

BESZÁMOLÓK TAGEGYESÜLETEINK RENDEZVÉNYEIRŐL

KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG NÉMETORSZÁGI KÖRZET

**Európai cserkészek regös tábora 2013 –
Lützensommer, Németország 35. regös évforduló, avagy
minden, amit Nógrádról és Palócföldről tudni illik.**

„35. Kerületi Regös Táborunk témájává nem véletlenül választottam ezt a szép és hagyományokban gazdag vidéket. Szeretném, ha ebben a táborban is sikerülne átadnunk nektek azokat a szellemi és lelki értékeket, élményeket, tudást, amelyek továbbra is segítenének benneteket a regös munkában, csodálatos és színes magyar népi kultúránk minél mélyebb megismerésében és továbbadásában.” Ezekkel a sorokkal ajánlotta újabb regös könyvét mindnyájunknak Konthur Marika, a már 35 éve minden évben megtartott regös táborok korábbi vezetője.

Bocsáss meg kedves olvasó, de előbb egy pár mondatban írok a palócokról...

Azt a területet, ahol a palóc nyelvjárás az uralkodó, Palócföldnek nevezzük. Ez a nyelvjárás a nyolc magyar nyelvjárás legerősebb csoportja.

A palócok származására többféle elgondolás is van, de bizonyosat még mindig nem tudunk róluk. Kabarok, kunok, ősmagyarok? Ezt a tudomány hamarosan el fogja dönteni.

A palóc kiejtés a más vidékről jött embernek sokszor furcsán hangzik. Hallottál már ilyesmit, hogy aóma=alma vagy gyiák=diák és ennyi=enni? Amennyiben igen, akkor bizonyára olyan embert hallottál beszélni, aki használja a palóc nyelvjárását.

Aztán még néhány szó a társadalmi szerkezetükről is. Itt még mindig ismerik a HAD fogalmát. Ebbe beletartoznak a nők, gyerekek, a felnőtt férfiak, de a cselédség is.

Viszont a hadba beházasodott férfi nem lett tagja a hadnak, de a kiházasodott leány a had tagja maradt. Az anyajog maradványa az is, hogy a gyermeket az anya lánynevének emlegetik. (Szabó Erzszi fia és nem Nagy Józsefné, született Szabó Erzsébet!) Nagyon erős, egymást segítő szerveződés a had.

Aztán se szeri, se száma még a hozzájuk kapcsolódó érdekességeknek!

Most azonban folytatom a tábori eseményekkel.

Kezdetül fogva 120 feletti létszámmal indult a cserkész tábor. Előadások, kézműves foglalkozások, bemutatók, énektanulás és táncpróbák váltották egymást. Gyönyörű jegykendőket hímeztek a lányok, mialatt a fiúk inkább faragtak. Aztán tojásfestéssel, mézeskalács készítéssel és más csoportos munkákkal lehetett szórakozni.

Mindenki nagy izgalommal készült a vasárnapi nagy bemutatóra. Mivel a tábor mindig a nagyhétfőn van, természetesen a szokásos egyházi szertartásokat is elvégeztük. (A nagyhétfő a nagyböjt utolsó hete virágvasárnaptól nagyszombatig. Napjai a nagyhétfő, nagykedd, nagyszerda és a húsvéti szent három nap – nagycsütörtök, nagy péntek, nagyszombat.) Igen, pénteken még böjtöt is tartottunk! Este pedig minden korosztálynak külön volt beszélgetés. Szerencsémre én azokhoz tartozom, akik Bartha Zoltán Ágoston „Magyar Hangász” előadását hallgathatta arról, hogy hogyan kell értékeinket megmenteni magunknak és az utókornak. A góbs előadás mindenkinek nagyon tetszett. Aki nem ismeri Ági bácsit, sürgősen pótolja!

De aztán a feltámadási mise után (néhány országban szokás, hogy mivel örömről nem fér el a templom falai között, a mise végén kivonulunk a szabadba, hogy énekeljünk és hirdessük az egész világnak: győzött Krisztus, győzött a szeretet, az élet) csodálatosan terített asztalnál fogyasztottuk el a kalácsból, sonkából, tojásból és egyéb finomságokból álló vacsorát. Utána pedig fergeteges hangulatú táncbázzal folytattuk ezt az örömteli napot.

A táncbázzban a kicsik kezdtek – Láttatok már 2-3 éveseket csárdásolni? – majd a nagyobbak is beálltak népi játszani. Aztán amikor a kisebbek aludni tértek, kezdődött az igazi nagy mulatság. Csak még annyit hozzá, hogy a zenészeknek

igen nehéz és hosszú éjszakájuk volt, hiszen alig volt idejük pihenni, mert a táncos lábú fiatalok egyik táncrendet a másik után kérték.

Még egy fontos eseménye volt ennek az estének: Konthur Marikának a volt és mostani regösei egy kis meglepetéssel készültek. Levetítettek a régi táborokból képeket, megidézték a régi emlékeket és a végén mindenki kapott a Marika kezében égő gyertyából a saját gyertyájához lángot. Nagyon szép és meghatározó pillanatok voltak ezek, hiszen a 35 év munkájának az eredménye volt ekkor kézzelfoghatóan is jelen.

Vasárnap pedig már mindenki nagy izgalommal készült a várva várt gálaműsorra. Makovi Susi csodálatos kiállítást rendezett be. Erdemes volt megnézni, mert annyi gyönyörűsége kézimunka, használati tárgy volt ott. Ha az ember azt is megérti, hogy nem mindegy, hogy milyen tárgyak vesznek bennünket körül az életünk során, háááát, itt is volt min elgondolkodni.

A gálaműsorban mindenki bemutatta, hogy mit tanult a táborban, no meg a stuttgarti, frankfurti és müncheni táncosok egyéb, „otthonról hozott” produkciókkal is felléptek. Hallottunk népdalcsokrot és balladát. Felléptek a picik, a nagyobbak és a nagyok is az itt tanult táncokkal. Aztán Körösi Dalma és Mester Márk – tánctanáraink, akik a Nógrád táncgyűttes táncosai – többször is bemutatták, hogy milyen szépen, finoman táncolnak a profik. Meglepetés volt a zenekar különszáma, Makovi András énekével. A dal érdekessége az volt, hogy egy száz éves felvételt kottáztak le, és adtak elő. Hát ez is egy érdekes dolog volt, azt mondhatom nyugodtan! Este pedig megint csak táncbázzal múltunk az időt. Aztán ki korábban, ki később bebújt az ágyba, mert hétfőn már arra is kellett gondolni, hogy a nehéz táborbontás után még hosszú út áll mindenki előtt.

Hétfőn sajnos nem lehetett a zászlófelvonással vagy zenés ébresztővel egybekötött locsolkodást tartani, mert esett a HÓ! A táborbontás, locsolkodás, zászlófelvonás, majd a fájdalmas búcsú után mindenki lassan hazaindult.

A tábor összefoglalva: Sokat tanultunk a palócokról. A tábor cserkészies volt. Gyönyörű hímzések és faragások kerültek ki a gyerekek keze alól. A szakács-pár „szívét-lelkét” kitette, hogy jól főzzön. Az idén is elfogyott rengeteg sütemény, pogácsa, torta, valamint a nénik által frissen sült kalács és Tóni bácsi „disznóságai”. A lelki táplálék is bőséges volt. Marika nagyon szép könyvet írt, melyet évek múlva is jó lesz kézbe venni. A regös felvarrókat büszkén használjuk majd, hiszen ez csak azoknak van, akik ott is voltak. A jubileumi pólót pedig (ha már nem használjuk), elrakjuk a gyűjteménybe és legközelebb ismét elhozzuk a táborba. Egyszóval minden szép és jó volt!

Ilyen hideg, havas regös tábor még talán soha nem volt (-15 és +2°C)! Ettől függetlenül mind a 146 cserkész, szülő és segítő nagyszerű 9 napot töltött együtt!

Köszönjük Konthur Zolinak, Krisztinek, Marikának és a sok-sok segítőnek! Jövőre újra együtt, találkozunk újra itt! „Az embert a kultúra emeli fel, teszi alkalmassá céljai megvalósítására. A kulturált ember nem csak iskolázott, olvasott, művelt. Szilárd jellem, erős érdekérvényesítő képesség, küldetésstudat, közösség-szervező erő, a gyengébb iránti felelősség jellemzi.” Idézi Marika Pekár István: „Elvesztett gyökerek” c. írásából.

Ezen az úton járunk, és járunk mindig!

Krónikás

BESZÁMOLÓK TAGEGYESÜLETEINK RENDEZVÉNYEIRŐL

Vadrózsa Magyar Néptáncsoport Hagen

Anyák napi beszámoló

A sikeres anyák napi ünnepséget Hagenben nagy izgalom és sok próba előzte meg. Beköszöntő beszédem után, közösen elénekeltük Andreas Lodri (hegedű) és Ildikó (zongora) kíséretével a nagyszalontai köszöntőt (Szerkenj fel kegyes nép...). Ez alatt a gyermekfoglalkozások kicsinyei már izgatottan vártak fellépésükre, ahol először mutattak be jó néhány, az alkalomhoz illő gyermekdalt, verset és játékot.

Különösen Bakonyi Bence szépen hangsúlyozott versmondása és Münnich Lea tiszta éneke kapott nagy tapsot. A kicsik táncjátéka után a serdülők műsora következett: Lodri Alina, Melinda és Celina Reichel énekét Andreas Lodri kísérte gitáron és szájharmonikán, Kozma Félix és Gábor verset mondott, majd dunántúli pártánc következett. Őket is lelkesen megtapsolta a szépszámu közönség!

Az igazi meglepetés azonban most következett! Amióta Hagenben műsoros délutánok vannak, most először merészkedtünk bábszínházat játszani. Bemutatásra került „A 3 kismalac” című népmese. A vídám próbák után mindenki izgult, hogy minden jól menjen! Óriási sikert aratott! A gyermekek szájátva figyeltek, izgatottan kiabáltak a farkas feltűntekor és a végén kicsik, nagyok együtt örültek a malackák megmenekülésének!

Köszönet illeti ezért Berta Franciskát, Mannsfeld Zsanettet, Rajda Máriát, Wulff Zsuzsannát és Bakonyi Norbertet! Éppúgy köszönet jár a sok, finom hozott süteményért és a sok segítő kéztől, amik nélkül nem rendezhetnénk ilyen sikeres ünnepséget!

A szép, napsütöses, családi délután húsvéti és pünkösti közös játékkal, énekekkel fejeződött be.

Daloskert –

énekes, játékos, barkácsolós gyermekfoglalkozás májusban.

Én kicsike vagyok..., Kőketánc..., Kis kece lányom..., Házasodik a tücsök... – és, és, és... sorban felcsendülnek az anyák napi ünnepségen énekelt, eljátszott dalocskák. Milyen nagy öröm, hogy már ilyen sok éneket tudunk!

A továbbiakban hónapsoroló mondókák, ritmusjátékok követték egymást, majd új pünkösti éneket tanultunk és a másnapi ünnepre való tekintettel, annak jelentéséről is elbeszélgettünk. Természetesen a dalocskák eljátszására is sor került. Néhány szülő, nagyszülő még nem láthatta a gyerekek énekes népi játékeit, így nekik is most különösen nagy örömet szerzett. Az énekes foglalkozás után lazításként, ismét kis barkácsolással, közös játékkal fejeződött be a délután, már előre örülve a júliusi találkozásnak!

Münnichné Ákontz Ildikó, Hagen

HAMBURGI MAGYAROK EGYESÜLETE Majoros Katalin: A magyarországi vakoktatás története, braille írás ismertetése

Az este nagy sikerrel zajlott le. A hallgatóság élénken érdeklődött a téma iránt, a kérdések 23 óra 30 perckor sem akartak elapadni.

Majoros Katalin (a Budapesti Vakok Intézetének tanára) munkája a vak és sok esetben más fogyatékkal is élő gyermekek oktatása. Hivatása az élete, s ez a közönségben gyorsan szimpátiát és elismerést váltott ki személye iránt.

Jól összefoglalta a témát, a vakoktatás kezdete, a magyarországi vakoktatás, majd a Budapesti Vakok Intézete megalapításának történetét.

Mindezek után rátért a braille írás látók számára érthetővé tételére. Egy szöveget adott körbe, amin mi is kitapogathattuk magyarázata alapján a szöveget. (No, azért ilyen gyorsan nem ment.) Egy vak számára biztosan elég neveltségek lehettünk próbálkozásainkkal.

Videofelvételeket készített Gorzó István, a HME titkára, nem az egész előadásról, de az előadás, beszélgetés részleteiről.

Majoros Katalin ismeretségünk, barátságunk több évtizedre nyúlik vissza. Együtt nyomtuk az akkor még Martos Flóra, időközben Szent Margit Gimnázium padját Óbudán.

Kati maga is erősen rövidlátó, s a gyógypedagógián érthető módon a vak gyerekek oktatását választotta. Tankönyveket is ír az oktatás mellett, s ezzel javít az alacsony közalkalmazotti fizetésén, ami messze nincs arányban azzal az áldozatos munkával, amit végez immáron három évtizede. Azt, hogy mennyire szeretik őt diákjai és azok szülei, magam is tapasztalhattam egy véletlen találkozás alkalmával.

Fridrich Annamária, elnök, Hamburg

Bajor-Magyar Fórum

A Bajor-Magyar Fórum (Bayerisch-Ungarisches Forum e. V.) Münchenben január 29-én tartotta meg szokásos évi fogadását a Hanns-Seidel Stiftung épületében. Az alapítvány nagy előadóterme teljesen megtelt, mert mintegy 300 német és magyar vendég jelent meg itt, köztük több bajor helyi politikai és közéleti személyiség. A klasszikus zenével kísért estét a fórum elnöke, Elisabeth Schosser asszony vezette be.

Az ünnepség vendégszónoka Joachim Herrmann bajor belügyminiszter volt, aki beszédében áttekintést nyújtott az immáron ezer éves bajor-magyar kapcsolatokról. Megerősítette, hogy Szent István és a bajor Gizella házassága óta a két ország, illetve a két nép között a mai napig kifejezetten jók a kapcsolatok. Külön kiemelte Magyarország pozitív szerepét a német egység létrejöttében. Részletesen foglalkozott a két ország közötti jelenlegi minden téren jó és gyümölcsöző kapcsolatokkal is.

Ide tartozik a számtalan bajor és magyar város és helység között kialakult és ápolott partnerkapcsolat, a bajor és magyar egyetemek közötti élénk együttműködések, a budapesti Andrassy Egyetem léte és ténykedése, a Bajorország és a Szövetségi Köztársaság más cégeinek Magyarországon megvalósult beruházásai és termelése, valamint a magyar cégekkel való együttműködés. A magyar-bajor külkereskedelmi kapcsolatok is öröndetesen fejlődnek és évente 7,8 Mrd. eurót tesznek ki.

A második előadó dr. Pröhle Gergely magyar külügyi államtitkár volt, aki kitűnő és színvonalas német nyelvű előadásában megerősítette a magyar-bajor, illetve a magyar-német kapcsolatok fontosságát. Éppen úgy a magyar kormány törekvéseit, hogy az ország az Európai Unió keretei között látja jelenét és jövőjét. Egyben vázolta a magyar külpolitikát és a törekvést, hogy a szomszéd országokkal is jó viszonyt ápoljanak. Sajnálattal állapította meg, hogy egyes német médiák nem éppen objektíven mutatják be az országot.

Schosser asszony is utalt arra, hogy sajnálatos módon egyoldalú írások jelennek meg az országról. Példaképpen megemlítette, hogy ők is tapasztalták, hogy a devecseri vörösiszap-katasztrófa alkalmával az okozott károkat viszonylag gyorsan rendbe hozták és új lakásokat építettek, mégis az itteni sajtó egész mást írt erről. A Bajor-Magyar Fórum szintén pénzügyi segítséget adott a károsultaknak.

Harsay György, München

Kőrösi Csoma Sándor Program ösztöndíjasainak beszámolói

Táncház Frankfurtban, népzenei koncert Darmstadtban, „das Kendő” Mainzban

Április utolsó két hétvégéje a magyar néptánc jegyében telt el Frankfurtban és környékén. Az itt élő magyarok és érdeklődő németek új táncokat ismerhettek meg, elmélyíthették már meglévő néptáncstudásukat és egy felejthetetlen koncerttel gazdagodtak.

A kéthavi rendszerességgel megrendezett frankfurti magyar táncház ismét nagy sikert aratott. Az ezúttal április 20-án (közvetlenül a magyar cserkészettel követően) megtartott táncházba szép számmal jöttek kicsik és nagyok egyaránt.

A magyar otthontól pár perc sétára kibérelt helyiség csordulásig megtelt a táncos lábú magyar és német családokkal.

Este 6-tól az aprók tánca kezdődött, ahol a legkissebbek tanulhattak új táncleírásokat, ill. népi játékokat. Ugyan 8-kor vége lett a kicsik táncának, de nem sokan mentek haza közülük, hiszen a jó hangulat és a sok barát mellett, az élő magyar népzene is igen nagy vonzerőt jelent.

A kicsiket követően a felnőttek lett a főszerep. Volt széki és szatmári táncok, lehetett dunántúli ugróst táncolni, sőt a bátrabbak a kalotaszegi legényessel is kiállhattak a zenekar elé. A táncház végén pedig a lelkesebb fiúk székely verbunkot és kalotaszegi pontokat tanulhattak. A nagy sikert jelzi, hogy bizony még éjfél után sem ült ki a terem. A következő (júniusi) táncház sikere pedig borítékolható.

Akik kipihenték a táncház fáradalmait, azoknak nem sokat kellett várni a következő népzenei, ill. néptáncos megmozdulásra. Április 22-én ugyanis Darmstadtba érkeztek a Zeneakadémia európai turnéjára, népzene szakos hallgatói.

A fergetegesre sikerült koncert annyi nézőt vonzott, hogy két terem is megtelt és jó pár embernek állnia kellett. De aki ott volt, tudja, hogy megérte, amit a percekig tartó vastaps is ékesen bizonyított.

Szinte már meg se lepődött a közönség, amikor az ifjú muzsikusok rövid táncoktatásra invitálták a nagydíjnyerteseket. Azon azonban a budapesti zenészek lepődtek meg a leginkább, hogy a rövid táncból több órás táncok kerekedtek.

A következő hétvége is tartogatott táncos programokat az érdeklődőknek. Az április 27-én megrendezett Táncnapon (Tanztag Rhein-Main) valamennyi táncsoport és nemzetiség megmutathatta a táncait. Így természetesen a frankfurti illetőségű Rezeda táncgyűjtés is bemutatkozott. A moldvai és szatmári táncoktatáson résztvevők alaposan kifáradtak és csodálkozva kérdezték a táncosokat a magyar táncok sokféleségéről és jellemzőiről.

Sokan egyenesen a bemutatóról mentek át Mainzba, ahol a müncheni magyar táncgyűjtés (Regös) fiatal és kiváló táncoktatásai vezetésével vajdaszentiványi hétvége volt. A reggeltől estig zajló táncoktatások során magyarok és németek egyaránt belekóstoltak a vajdaszentiványi forgató és verbunk rejtelmeibe, a gyönyörű dalokba és a néha „kissé” szabadszajú csujogatásokba.

Mivel sokan egyáltalán nem, vagy csak pár szót beszéltek magyarul, ezért az oktatás és az instrukciók kiosztása magyarul, azt követően pedig németül történt. Így hangozhattak el olyan német mondatok, amelyekben a „kivető” vagy a „csiki-csuki” szerepelt. Sőt azt is megtudhattuk, hogy a kendőnek, „das” a névelője.

Mainzban is akkora sikert aratott a két napos intenzív tanfolyam, hogy már megszületett az elhatározás a szeptemberi folytatásról.

És ha ennyi program még nem lenne elég a magyar népi kultúra szerelmeseinek, akkor ők bátran elmehetnek Heidelbergbe, ahol április 29-től kéthetente magyar néptáncoktatás zajlik.

Szöveg és fotók: Weidinger Péter

Hogy tükrözi a víz az arcot? –

Az Osonó Színházműhely hannoveri előadása

Független, alternatív kisszínház Sepsiszentgyörgyről, európai körúton. Nagyjából ennyit tudtam az Osonó műhely hannoveri előadása előtt. No meg azt, hogy az előadás után a szereplőknek és a közönségnek is szükséges – mondhatjuk úgy is, közös igény – a látottak meg- és kibeszélése. Az előadás megtekintése után már ez utóbbin sem csodálkoztam. Az alig több mint egy óra alatt ugyanis az Osonó – a romániai helyzet aprólékos bemutatásán túl – az egész kelet-közép-európai (vagy még annál is tágabb?) lét majd minden kínját, baját a szemünk elé tárja, a lehető legváltozatosabb szemléltető eszközök segítségével. A Román Statisztikai Hivatal szikár számsoraitól élettelen betontömbök ölelésén keresztül megrázó vagy éppen sírásra fakasztó apró jelenetek eljátszásáig. Előkerül az abortuszok hatalmas száma, (a döbbenetes adatok – napi több száz – sorjázása közben hazagondolok: Magyarországon csak 1956 óta bizonyos adatok szerint több mint 6 millió abortuszt hajtottak végre), tönkrement és szét-esett családok sora, szeretetlenség, a mindent elborító média „áldásos” hatása, szenvedélybetegségek rabjává váló, a megoldást és önmagukat nem találó fiatalság. A világháló végtelenül lebutított, az érzések kifejezését különböző jelekké egyszerűsítő nyelvét kifigurázó jelenet éppoly bravúros, mint az, amelyik egy régi, népszerű gyermekfilm betétdalát használja fel sokak sajnálatos életérzésének kifejezésére: „kudar az életem”. A tragédia már-már groteszkig fokozása nemcsak elborzasztja, hanem el is gondolkztatja az embert.

„Amint hazamegyek, megölelem a gyermekeimet” – mondja egy ismerős anyja az előadás utáni beszélgetésen. Kiderül: a darab tele van kétértelmű jelenetekkel – hogy a darab címére utaljunk: úgy látszik, a víz többféleképpen is tükrözheti az arcot. Minden értelmezés kérdése: az elsőre a ridegség klasszikus jelképekévé tűnő betontömb akár a szilárd alap metaforájaként is értelmezhető. Személyes kedvencem a nyitójelenet, amely az általam felfedezett egyetlen pozitív képet rejt magában. A történet szerint a megszületett kis jövevényt köszönti a kórházigazgató, az alpolgármester, a köztársasági elnök – nemzeti-ségtől függetlenül mindenki –, a nyilatkozatokat bemutató híradó. Persze a pesszimistábbak értelmezhetik úgy a jelenetet, hogy a gyermeket már születésekor felhasználja a politika, de én megmaradnék az örömteli jelentéstartalomnál: a hírek végre az igazán fontos eseménnyel foglalkoznak, azzal, hogy gyermek született. („A kisgyermek most élete első órájában, rokona még az egész emberiségnek... életének ebben az első órájában olyan szabad még, amilyen nem lesz már soha többé” – örökíti meg Márai a történelmi és visszavonhatatlan pillanatot. Ezzel a köszöntővel kezdődik egyébként maga az előadás.) A születés egy ember és egy család számára a legnagyobb öröm, és egy nemzet sorsát is ez dönti el, nem az államháztartási hiány mértéke vagy a gazdaság éves növekedését mutató számadatok.

A legkomolyabb vita annak kapcsán alakul ki, hogy vajon a színházi előadásnak kell-e megoldást nyújtania. Végül abban állapodunk meg – e sorok írója szerint joggal –, hogy nem: a művészi alkotás funkciója a probléma felvetése és a résztvevők szembesítése, végső soron önnön magukkal. A megoldást mindenkinek a saját életére vonatkoztatva kell megtalálnia. (Az Osonó tagjai nemcsak előadásaikkal és beszéddel mutatnak példát: március 15-én a példátlan magyarországi időjárás miatt Várpalotán előadás helyett a művelődési házban ragadt embereknek segítettek, ahogy ők mondják: „szociális munkát végezve”).

Az ábrázolt kép kérelhetetlen: ez és ilyenek vagytok, vagyunk. Lehet változtatni. A kerettörténet maga is ezt mutatja: a kezdőkép egy gyermek születése, a vége pedig az édesanyát szóló fiatalok sora.

Nincs tehát zárás, nem szabad feladni, sőt, a „vonatból” útközben is ki lehet szállni, nem kell megvárni a végkifejletet. Kezdetnek elég hazamenni, és megölelni a szeretteinket.

Nagymihály Zoltán,
Hannover

Kőrösi Csoma Sándor Program ösztöndíjasainak beszámolói

„Kincsesláda” – szavalóverseny Stuttgartban

Nyelvében él a nemzet – gróf Széchenyi István szállóigévé vált mondása szerint. Eme nemes cél elérésének egyik fontos eszköze lehet – különösen idegen földön – a vers.

Stuttgartban is jól tudják ezt, hiszen idén immár hatodik alkalommal tartották meg a Kincsesláda szavalóversenyt. Korábban a magyar katolikus gyülekezet, idén immár másodjára a Magyar Kultúrintézet adott otthont a nemes versengésnek.

Az április 20-án tartott rendezvényt nagy érdeklődés kísérte,

sokan neveztek a három korcsoport szerint meghirdetett „hivatalos” kategóriába a maguk választotta versekkel, majd létrejött egy úgynevezett „spontán” kategória is.

A zsűrinek – amelynek elnöke Winter-Karsai Gizella pantomimművész volt – nem volt könnyű dolga, de végül megszületett a döntés.

A hivatalos kategóriák közül „kismanóként” Józsa Tamás, „hörcsöcként” Starrmüller Kiki érdemelte ki az első helyezést. Levente kategóriában Zsigmond Flórián, a „bölcs vitézek” közül pedig Ferenczy-Vass Éva lett a győztes.

Gazdag Zsuzsanna

„Magyarország a demokrácia laboratóriuma...”

A kérdésre: Mi történik Magyarországon? – sokan keresik a választ az anyaország határain túl is. Ennek egyik ékes bizonyítéka az a nagy érdeklődés is, ami dr. Kiszelly Zoltán politológus „Was ist los in Ungarn?” című németnyelvű előadását kísérte.

A stuttgarti Magyar Kultúrintézet – amely a Konrad Adenauer Alapítvánnyal együttműködve szervezte meg a rendezvényt – nagytermét április 19-én este zsúfolásig megtöltötte a hallgatóság. A rendezvényt megtisztelte jelenlétével Rolf Kurz, a helyi tiszteletbeli magyar konzul, valamint a berlini Német-Magyar Társaság elnöke is.

Az előadás kezdete előtt az intézet igazgatója, dr. Ódor László köszöntötte a jelenlévőket, ezután pedig Szabó Brigitta kultúrreferens konferálta fel a fiatal zenészekből álló, Európában turnézó Prima Primissima-díjas Junior Prima együttest, amelynek tagjai szatmári magyar verbunkkal és csárdással örvendeztették meg a nézőket.

A felkért előadó ezt követően egyebek mellett arról beszélt, hogy Magyarország jelenleg az adósságcspadából próbál kimenekülni, a gazdaságot fejleszteni, a bevételeket növelni – minden lehetséges eszközzel. Véleménye szerint patrióta gazdaság megvalósítására lenne szükség, vagyis arra, hogy a hazai vállalkozókat, termelőket az országban tartsák, támogassák a külföldiekkel szemben.

Kiszelly Zoltán szerint a magyar lakosság szkeptikus az euróval szemben, mert a hétköznapi életben nem érzik az uniós csatlakozás előnyeit. Az EU kapcsán megemlítette továbbá azt, hogy nem Magyarországnak kellene bebizonyítania, hogy törvényei EU-konformak-e, vagy sem, hanem az EU-nak kellene felhívnia a figyelmet arra, ha hazánk az uniós normákkal nem összeegyeztethető magatartást tanúsítana.

A későbbiekben, a hallgatóság kérdéseire válaszolva Kiszelly kitért arra is, hogy nem mindig kell hitelt adni a német média tudósításainak, hiszen azok vagy igazak, vagy nem.

„A személyes tapasztalatok azok, amik igazán számítanak. Kérdezzék azokat a barátait, ismerőseiket, akik mostanában jártak Magyarországon, és az ő véleményük és tapasztalataik alapján ítéljék meg, igaz-e az a vád, hogy hazánk vezetése diktatórikus” – hangsúlyozta a politológus.

Gazdag Zsuzsanna

Ajtónyitás

A szüleimet akartam megajándékozni, nekik akartam adni valamit, hiszen sokat kellett küzdeniük az életben – felelte az Oscar-díjas és kétszeres Golden Globe-díjas Helen Mirren színésznő Szabó István Oscar- és Kossuth-díjas rendezőnek arra a kérdésre, miért is vállalta el Szereadás Emerenc szerepét „Az ajtó” című filmben.

Megajándékozottakká válhattak a Szabó Magda Kossuth-díjas író azonos című regénye nyomán készült film stuttgarti nézői is. A helyi Magyar Kultúrintézet április 26-án, pénteken este ugyanis közönség-találkozóval egybekötött – igencsak sikeres, teltházas – filmklubot szervezett, melynek keretében a „Hinter der Tür” címet viselő német változatot tekinthették meg az érdeklődők, majd Szabó István válaszolt a jelenlévők kérdéseire.

Egyebek mellett arról is szólt, azért vált filmmé, mert úgy érezte, a mozgókép talán a legalkalmasabb eszköz arra, hogy – egy-egy arcot közel hozva – híven tükrözze az emberben dülő legkülönbözőbb érzelmeket, belső történeteket.

A későbbiekben kitért továbbá arra is, hogy ma a fiatalokat inkább az amerikai sikerfilmek szólítják meg, hiszen ezek a „győztesek” történeteit meséli el, és épp ezért vonzóbbak a számukra, mint az európai mozik.

Mert ez utóbbiak – ha igazak és őszinték akarnak lenni – a huszadik század történelméről mesélnek, ami bizony tele van tragédiával és szenvedéssel, az ún. „vesztesek” emlékeivel, és ennek manapság kisebb a „vonzereje”. „Am ha egy európai, illetve egy amerikai film nézőszáma közt nagy eltérés van is, én vallom, hogy miként a jó, minőségi mozi mindig is fontos volt, úgy a jövőben is az lesz az értő közönség számára” – hangsúlyozta a neves rendező.

Gazdag Zsuzsanna

Kőrösi Csoma Program – segítő ösztöndíjasok Németországban és a nagyvilágban

2013 januárjában értesítették a BUOD elnökségét, hogy a Magyar Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium (KIM) Nemzetpolitikai Államtitkársága a Kőrösi Csoma Program keretében 50 ösztöndíjast kíván kiküldetni világszerte, hogy segítsék a helyi magyar közösségek és szervezetek nemzeterosztó munkáját. Ebből az 50 ösztöndíjasból 12 jut nyugat-európai körzetekbe és ezen belül négy (4) németországi városokba, agglomerációkba. Együttal megkérték a BUOD-ot, hogy minden ösztöndíjas számára nevezzen ki egy mentort, aki előkészíti az ösztöndíjas érkezését, ez ügyben felveszi a körzetben lévő magyar egyesületekkel a kapcsolatot és a továbbiakban egyeztet az ösztöndíjassal teendőit és munkáját illetőleg.

Miután a BUOD elnöksége az induló Kőrösi Csoma Program fontos részleteit megbeszélte a Nyugat-Európai Országos Magyar Szervezetek Szövetsége (NYEOMSZSZ) és a Nemzetpolitikai Államtitkárság vezetőségével, tájékoztatta a tagyeszleteket az érkező ösztöndíjasokról és kérte építő együttműködésüket.

A ösztöndíjasok április első felében érkeztek meg kiküldetési helyükre és azonnal elkezdtek segítő munkájukat, melyről a buodinfo@googlegroups.com tájékoztató listán, a Nemzeti Regiszter honlapján (www.nemzetiregiszter.hu) és ebben az újságban is rendszeresen beszámolnak. Eddig csak kiváló visszajelzéseket kaptunk!

Kérjük a tagyeszleteket, továbbra is kísérjék figyelemmel működésüket és ötlet vagy igény esetén – a mentor közvetítésével – lépjenek velük kapcsolatba!

A ösztöndíjasok szeptember végéig – egy egyhónapos júliusi megszakítással – lesznek itt nálunk Németországban.

Isten hozott Titeket és köszönjük munkátokat!

Észak- és Kelet-Németország – Hannover: ösztöndíjas **Nagymihály Zoltán**, mentor Szilágyi Szabolcs
Közép-Németország – Frankfurt: ösztöndíjas **Seidinger Péter**, mentor ifj. Klement Kornél
Délnyugat-Németország – Stuttgart: ösztöndíjas **Gazdag Zsuzsanna**, mentor Varga Pál
Dél-Németország – München: ösztöndíjas **Tóth András**, mentor Harsay György

dr. Klement Kornél, BUOD elnök

Megemlékezés a kiüldözött népi németekről a Magyar Parlamentben.

Március 11-én emlékeztek meg a Magyar Parlamentben a népi németek kiüldözéséről, amely 1946-ban vette kezdetét és ca. 290 000 emberáldozatot követelt.

Erre az ünnepségre kapott személyes meghívást Kövér Lászlótól, a parlamenti elnöktől dr. Klement Kornél, a BUOD elnöke és Egerváry András elnökségi tag. A parlamenti rendezvény – ami több száz résztvevő előtt zajlott le – szép és megható volt.

A megnyitó beszédet dr. Kövér László házelnök tartotta, aki kijelentette, hogy a bosszú gondolata soha nem lehet a politikai cselekvésnek az alapja. Ennek alapján kérnek a mai magyarok bocsánatot a jogtalanul kitelepített népi német honfitársaikat ért igazságtalanságért. Kifejezte a reményét, hogy egy napon minden európai állam eltörli a kollektív bűnösség jogszabályát.

Prof. dr. Norbert Lammert, a Bundestag elnöke kijelentette, hogy nem szabad egyetlen népet sem diszkriminálni épp úgy, mint embereket sem méltó megkülönböztetni vallási vagy etnikai alapon. Lammert beszédében csak erre a rendezvényre tért ki anélkül, hogy az aktuális politikai eseményekről beszélt volna.

Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere kifejtette, hogy a bocsánatkérés szerint nem a gyengeség, hanem az erő jele.

Christoph Bergner, a német belügyminisztérium államtitkára megerősítette, hogy eddig csak Magyarország ismerte be a múltban elkövetett hibáit. Sok más nemzet még máig is tartozik ilyen beismeréssel. Ezért ezt a lépését a magyar kormány nem lehet eléggé magasán értékelni.

Erika Steinbach (a német Bundestag tagja), a németországi üldözöttek elnöke örömet fejezte ki abból az alkalomból, hogy Magyarország elsőnek vezette be január 19-ét magyarországi németek elhurcolásának emléknapját, az 1946-ban e napon elkezdett embertelen kitelepítésekre emlékeztetve.

Magyarország már 1990-ben megkezdte az elűldözés tényét feldolgozni, amennyiben demonstratív a kollektív bűn elméletét felmondta. A megható rendezvény a magyar és német Himnusz eléneklésével fejeződött be.

Egerváry András, elnökségi tag, Saarlouis

2012. december 8-án Szövetségünk megrendezte a „Minden magyar felelős minden magyarért!” jelmonddal meghirdetett tájékoztató estjét azon honfitársainknak, akik a közelmúltban érkeztek Stuttgart környékére.

Célunk az volt, hogy a frissen érkezettek megismertessük a városban működő magyar szervezetekkel, körökkel, egyházakkal, iskolával és óvodával, valamint meghívott vendégeink a feltett kérdésekre is válaszoljanak. Ezen túlmutatva reméltük, hogy ismerkedésre, barátkozásra is sor kerülhet, ezzel is megerősítve mindazokat, akik itt is tovább szeretnék élni magyarságukat.

Nagy volt az érdeklődés, hiszen várakozásunkat felülmúlva, közel százan voltak.

Dr. Horváth János külgazdasági szakdiplomata bevezetője után meghívott vendégeinké volt a szó. A hallgatóság így megtudhatta, hogy pontosan kitől szeretnének majd kérdezni. Utána Szövetségünk tagszervezeteinek a képviselői tartottak rövid bemutatkozást, majd megnyitottuk a szabad beszélgetést.

Záporoztak a kérdések szakértőinkre, de néhány nagyon konkrét és különleges esetet kivéve mindenki megkapta a megfelelő választ. Nagyon sok olyasmi hangzott el, amit csak innen-onnan hallva ismertek az emberek, de nem pontosan, vagy egyáltalán nem is hallották az ide vonatkozó szabályokat, törvényeket.

„Angyalaink” – akik felajánlották a segítségüket – kiváló példákat adtak arról, hogy miben és hogyan lehet segíteni egymáson. A közös gondolkodás által is újabb és újabb ötletek jöttek elő.

Írásban is összegyűjtöttük mindazokat a tudni- és elintézni valókat, amelyeket a külföldre érkezés előtt Magyarországon, vagy esetünkben a tartományunkba érkezés után ismerniük kell(ene).

Segítséget pedig a későbbiekben is „angyalainktól” lehet mindenhez kapni (pl. jablunkay@gmx.net, mission@stuttgarter-katolikusok.de).

A büfé megnyitása után is igen élénk érdeklődéssel fordult mindenki azokhoz, akikről többet szeretett volna megtudni.

Számomra meglepő volt, hogy milyen sokan szorulnak segítségre. Sokan naívan, nem átgondoltan szervezik meg az átköltözésüket és hamar olyan tapasztalatokat szereznek, amelyekre nem lett volna szükségük, ha egy kicsit is jobban utánanéznek a dolgoknak.

Nem elhanyagolható az sem, hogy úgy az anyaországban, mint itt is sajnos vannak szépszámmal olyanok, akik pont az ilyen emberek hizsékenységét, tudatlanságát kihasználva, hatalmas erkölcsi és anyagi kárt okoznak nekik. Ezek az esetek sok esetben a bűncselekmény kategóriáját is kimerítik.

A leglényegesebb gondnak mégis azt látom, hogy sok esetben a nyelvtudás igen korlátozott, ezáltal pedig sajnos még jobban kiszolgáltatottak ezek az emberek.

A fenti okokat ismerve, adott hát a feladat.

Nagyon jó hangulatban telt el az este, és már csak az a kérdés, hogy hogyan tovább? Ugyanis többször is elhangzott a kérdés, hogy mikor lesz a következő ilyen jellegű est?

Jablunkay Lydia

Megemlékezés 1848. március 15-ről

Münchenben a magyar főkonzulátus és a Münchener Magyar Misszió rendezésében az 1848-as magyar forradalomra emlékező több száz vendég előtt szép és változatos ünnepség zajlott le. Felléptek a cserkészek, a népi táncos együttes, valamint szóló énekszámok hangzottak el.

A rendezők ügyes és dramatikus előadás keretében elevenítették fel az 1848/49-es forradalom eseményeit. Az előadás vendégeként Kövér László, a magyar országgyűlés elnöke mondott ünnepi beszédet. „Az 1848. március 15-én kitört pesti forradalom követeléseit összefoglaló 12 pont a szabadság mércéje a forradalom után 165 évvel és a jövőben is.” – mondta Kövér László. Beszéde csak erre az eseménnyre korlátozódott, mellőzve minden aktuális politikai eseményre való utalást.

Szerdán délelőtt Kövér László és kísérete több bajorországi magyar szervezet és intézmény képviselőivel találkozott a Magyar Katolikus Misszió épületében. A BUOD képviselőjében engem is meghívtak. Beszámolómban a BUOD rendezvényeit, így a düsseldorfi kisebbségi konferenciát, a Bundestag képviselőinek írt levelet, valamint ennek hatását mondtam el. Beszámoltam a sajtóval kapcsolatos ténykedésünkről és utaltam a BUOD sokoldalú más ténykedésére is.

Harsay György, München

BUOD-INFO a Németországi Magyar Szervezetek Szövetségének kiadványa

Felelős szerkesztő: dr. Klement Kornél elnök
Szerkesztő: Baczur Magdolna elnökségi tag
Olvasószerkesztő: Urban Mária

www.buod.de